Fodfolket ske i Begyndelsen af April; Hensynet til Veirliget og den aarlige Skiftetid taler stærkest for at blive ved Ministerens Forslag. Ulempen herved er, at den større aarlige Efteraarsøvelse, i hvilken vi foreslaa, at Rekruterne skulle deltage, vil komme til at dele den første Uddannelsestid i to Afsnit: 1ste Mai til 1ste September og Oktober Maaned. I det første Afsnit antager man dog, at den Del af Uddannelsen, der nærmest er nødvendig for Deltagelsen i de større Øvelser, vil kunne være tilendeligt, medens Oktober Maaned da væsentligst kan anvendes til Enkeltmands Uddannelse i Terrainet, som paa den Tid bedst kan benyttes. Med Hensyn til den første Uddannelsestid for Fodfolket foreslaar man saaledes at vende tilbage til de af Krigsbestyrelsen ifjor foreslaaede 5 Maaneder. For Rytteriets Vedkommende foreslaas denne Uddannelsestid nedsat med en Maaned; da Mandskabet vil komme til at ligge til fortsat Tjeneste, vil der desuagtet formentlig blive tilstrækkelig Tid til Uddannelsen.

I den ny § 12 foreslaar Flertallet som Hovedregel for samtlige Vaaben og Afdelinger, at de fortsatte Øvelser foretages med de uddannede Rekruter i Forbindelse med næstsidste Aargangs Mandskab. Derved vil f. Ex. for Fodfolkets Vedkommende Mandskabet blive til Tjeneste det første Aar i 6 Maaneder, og derefter kun kunne indkaldes en Gang i Fredstid to Aar efter. Naar Krigsstyrken sammensættes af 4 Aargange, vil man herved have opnaaet, at ingen Mand, som indkaldes ved en Krigs Udbrud, vil have savnet Øvelse i to Aar. Man ledes desuden til dette Forslag ved Befolkningens stærke Ønske om at fritages for de oftere gjentagne Indkaldelser, der i saa høi Grad gribe forstyrrende ind i det private Erhverv. Ved Siden af denne Hovedregel har man ikke optaget nærmere Bestemmelser om Ordningen af disse Øvelser, hvorom Krigsbestyrelsen maa være opfordret til at stille yderligere Forslag, dersom den anførte Hovedregel vedtages.

Flertallet er ikke blind for de Ulemper, der flyde af at lade Rekruterne deltage i de større Øvelser; men dette vil ogsaa være Tilfældet efter Krigsministerens Forslag, medens det for Flertallets Vedkommende er en nødvendig Følge af, at samtlige Liniebatallioner komme til at uddanne Rekruter hvert Aar, en Ordning, der efter Flertallets Mening i alle andre Henseender har aldeles overveiende Fordele.

Dersom man fortrinsvis lægger Vægten paa at kunne have Øvelser med fuld Krigsstyrke, maatte altsaa to og to Afdelingers Mandskab sammenlægges for at tilveiebringe det fornødne Antal, saaledes som det nu tildels sker ved Sammensætningen af Leirbatterierne. Flertallet kan dog ikke anbefale en saadan Fremgangsmaade, men antager, at man hellere maa lade Øvelserne foregaa ved alle Afdelinger med halv Styrke end at skabe sammenblandede Afdelinger, der ikke som saadanne ville blive anvendte i Krig. Da de større Øvelser væsentligst have Betydning for Befalingsmændene og navnlig de Overordnede blandt disse, maa man fortrinsvis lægge Vægten paa, at alle Afdelinger deltage i Øvelserne, selv om de ikke kunne optræde med fuld Styrke. Forøvrigt har man tænkt sig, at disse Øvelser vilde foregaa i to Afdelinger saaledes, at de første 14 Dage anvendtes til Enkeltmands- og Kompagniøvelser, de sidste 14 Dage til Øvelser i videre Omfang. Hvad disse sidste angaar, har man tænkt sig, at de kunde foregaa enten hvert andet Aar med samtlige Afdelinger, eller hvert Aar med en Division ad Gangen paa Kantonnementsfod under Forhold, der saa meget som muligt nærmede sig dem, man i Virkeligheden kan vente i en Krig. Med Hensyn til Opgivelsen af Leirøvelserne skal man henvise til Betænkningen fra 1873.

Til § 12 har man stillet forskjellige Ændringsforslag, der gaa ud paa ganske at opgive Garnisonstjenesten for Fodfolkets, og indskrænke den saavidt muligt for de andre Vaabens Vedkommende. Den Vinterstyrke, som man for de særlige Vaaben har bragt i Forslag, er imidlertid ikke — og kan efter Omstændighederne ikke være — bygget paa en indtrængende Undersøgelse af disse Tjenestegrenes Behov; Tallene ville derfor kunne modificeres efter nøiere Forhandling med Krigsbestyrelsen, naar denne i det Hele maatte ville gaa ind paa at indskrænke Vintertjenesten i det Væsentlige til det Minimum, der er nødvendigt for Tilsyn med og Varetagelsen af Heste og Materiel m. m.

Naar man saaledes har troet at burde opgive al den Vintertjeneste, der ikke ligefrem udkræves for særlige Tjenestegrenes Vedkommende, saa maa det erkjendes, at man heller ikke konsekvent kan bevare egentlig Garnisonstjeneste for Livgardens Vedkommende. Medens man derfor har foreslaaet at forandre de nuværende Gardebatallioner til tilsvarende almindelige Fodfolksbatallioner, saa har man tilraadet at lade Livgardens nuværende Vagttjeneste udføre af et særligt Gardekorps, der tilveiebringes ved Hvervning blandt det ved Fodfolkafdelingerne uddannede Mandskab. Om man end tror, at en Styrke af 100 Mand vilde være tilstrækkelig til at udføre de nu brugelige kongelige Vagter, har man dog ikke troet at burde formindske den Styrke, som nu haves til forsat Tjeneste ved Garden, skjøndt denne herefter intet andet vilde have at varetage end Vagterne. Det ny Gardekorps foreslaas rigeligt udrustet med høiere og lavere faste Befalingsmænd saavel som med et betydeligt Musikkorps. De øvrige Vagter i Kjøbenhavn maatte enten ind-